

Малкото квадратче подхвърля като скъперник милостинята на кипящият безкраен мир. Закрийте го! Не искам благоволението ви! Зазидайте го с бетон и смола! Защото въ мрака на самотата, аз ще прозра ужаса на последното ви издихание.

Черно крило удря решетката. Гарвани. Кацат на корнiza и чакат. Трохи ли? Не, не давам! Нали всички вие, които чакате трохите на подаянието носите тревожния ужас на нощите! Ударите на крилете ви будят спомена за острото скърцане на ключовете, за отмерените стъпки на зловещото око, нумера и името от което настръхвам цял. И аз го проклинам — името си, което някога е звучало над люлката ми с тихия напев на най-нежната майчина струна. То е вкопчено за мен и с някакво отчаяно безсилие аз го моля да се откъсне. Искам да го запратя навън, да полети и потъне на там, дето няма решетки, гарвани и трохи.

И никога да се не върне вече

Махам заплашително, но черната птица е изпитала безсилието на хиледи и ме гледа цинично. Се пак — отскача. Защото всички, които чакат трохите на благоволението, носят мънички, бедни сърца. Гледам мръсния клон и студени пипала полазват под кожата ми. Виждам сини, подпухнали тела, гноясали рани и тъмни, изпъкнали орбити; сещам разложена плът, която вони и трови душите, трови сърцата, трови целия свят.

Прелитат врабци и се нанизват като сива, жива огърлица. И вие ли бърбиви нищожества, идвате за трохи? Навред сте дето има нечия ръка, която може да ви подхвърли нещо. Но вие не вярвате въ добрината на никого, защото сами сте коварни и страхливи. Гъмжи света от вас, гъмжат